

[Stein.]

til for at hjælpe Debitor at forulempe Kreditorerne, saaledes som det her vil ske. Jeg kan heller ikke se, at det er berettiget, selv om der er Krise i Landet, at bryde ind i bestaaende Retsforhold og at slaa en Streg over velerhvervede Rettigheder, saaledes som det sker her. Ganske vist er den herskende Mentalitet her i Landet i Øjeblikket ikke Kreditorerne gunstig. Af lutter Debitorvenlighed behandler man gennem hele den Lovgivning, man er inde paa, Kreditorerne som en Slags anden Klasses Personer. Men jeg tror ikke, det er klogt at fortsætte hermed. Et Lovforslag som dette skulde jo nødvendig virke til at svække Tilliden til Realkrediten og dermed Lysten til at anlægge Kapital i Obligationer. Derved vil man jo modvirke sine egne Bestræbelser for med Konvertering for Øje at bringe Kurserne i Vejret. Men ganske bortset derfra bør man ikke glemme, at der kommer en Dag efter denne, og at den Tid maaske ikke er saa fjern, da man i Almindelighed, og maaske Landbruget i Særdeleshed, igen vil faa Brug for Kreditter. Det vil derfor være klogt, om man ikke i for høj Grad ser bort fra den fundamentale Regel, at Forpligtelser skal respekteres.

Vi fra vor Side vil ogsaa for dette Lovforslags Vedkommende gerne optage en Forhandling; vi vil gerne medvirke til at lette Forholdene for Debitorerne i det Omfang, dette kan gøres uden at gaa andres Interesser alt for nær. Jeg haaber, at det gennem en Udvalgsforhandling skal kunne lykkes at naa et Resultat, som vil kunne tilfredsstillende alle Parter.

Jeppesen-Drusebjerg: Den ærede konservative Ordfører (Stein) begyndte sin Tale med at sige, at det foreliggende Lovforslag var det vigtigste Led i det saakaldte Kriseforlig, og deri er jeg ganske enig med ham, men det er snart sagt ogsaa den eneste af de Udtalelser, det ærede Medlem fremsatte, jeg er enig med ham i. Den ærede Ordfører for de Konservative synes at glemme een Ting, nemlig at der er Krise her i Landet, at Forholdet er det for Øjeblikket, at det er vanskeligt, for ikke at sige rent umuligt, at faa Penge at laane, og at de, der endelig er saa lykkelige at faa de Penge, som de skal bruge i Form af Driftskredit, faar dem til en Rente, som det er meget vanskeligt for dem at betale. Det er dette Forhold, de foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at raade Bod paa, derigenem at man i Form af en Likviditetsfond stiller Penge til Raadighed for Virksomheds-

trangen her i Landet, stiller Penge til Raadighed for, at Byggeriet paa ny kan komme i Gang, for at i det hele taget Hjulene, der snart alle er gaaet i Staa som Følge af Krisen, atter kan komme til at løbe rundt.

Man kan have lidt eller megen Tro paa, at det vil lykkes, at de Lovforslag, der her er forelagt, vil faa den Virkning, at de vil give dansk Erhvervsliv det friske Pust, der betinger Fremgang paa ny. Om dette kan man have delte Meninger, men det forekommer mig, at naar den ærede konservative Ordfører har den Mening, at hverken den Rentenedsættelse, der her tilsigtes, eller Etableringen af den Fond, her foreslaas, i mindste Maade vil afhjælpe Krisen — saaledes mener jo det ærede Medlem —, vilde det være nok saa rigtigt at vente lidt — det vil jo ikke vare ret længe, før man vil kunne bedømme, hvorledes disse Love, førte ud i Livet, kommer til at virke. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører havde handlet nok saa klogt i at vente og se, om det ikke blev ham, der tog fejl i sin Dom, om det ikke er dem, der nu vil føre denne Lovgivning ud i Livet, der har Ret, og den ærede konservative Ordfører, der har Uret; det vil jo ikke vare saa meget længe, for der er nu al Udsigt til, at denne Lovgivning vil blive gennemført, idet tre Partier har givet den deres Tilslutning.

Det er klart, at dette at gribe ind i et saa vanskeligt Forhold som Landets Pengeomsætning medfører visse Ulemper. Det er muligt, at saadanne Ulemper vil fremkomme navnlig for Sparekasserne, og det er lige saa sikkert, at for de smaa Spareres Vedkommende vil det komme til at betyde en Mindskelse af deres Indtægt; dette gælder jo ikke mindst de smaa Rentiers, som er henvist til udelukkende at skulle leve af Renten af deres smaa Kapitaler. Men der er vel snart sagt ikke noget Forhold, hvor der ikke kan paavises saadanne Ulemper. Det er ganske klart, at naar man griber ind paa et Omraade som dette, kan der paavises Ulemper, men jeg er tilbøjelig til at tro, at de smaa Sparere i nogen Grad vil føle sig tilfredsstillende, hvis, som det tilsigtes gennem Lovforslaget, den foreslaaede Nedsættelse af Indlaansrenten bliver opvejet af mindst den tilsvarende Nedsættelse af Udlaansrenten. Vi er her ved det springende Punkt, det indrømmer jeg gerne. Prøvestenen for, hvorvidt denne Lovgivning svarer til sin Hensigt, maa jo netop søges i, hvorvidt det lykkes at faa Udlaansrenten bragt ned i samme Forhold, som Indlaansrenten bliver sat ned. Men jeg har den Tro til den nu-